

ŞUBAT 2025
SAYI: 13

EDEBİYAT,
FİKİR VE
SANAT
DERGİSİ

DÜŞ

Bu Senin Düş'ün

UMUT SAYISI

*“Yıkımın kazandığı yerde,
insanlığın umudu yeniden
doğar.”*

GİRİŞ

6 Şubat 2023 tarihinde yaşadığımız Kahramanmaraş merkezli depremler, ülkemizin tarihindeki en büyük felaketlerden biri olarak hafızalara kazındı. Bu depremler, on binlerce vatandaşımızın hayatını kaybetmesine, yüz binlerce kişinin yaralanmasına ve milyonlarca insanın evsiz kalmasına neden oldu. Türkiye'nin dört bir yanından gelen yardımlarla dayanışma ruhu sergilense de, bu felaketin ardından ortaya çıkan tablo, bize sadece doğanın değil, ihmalin ve plansızlığın da yıkıcı etkilerini gösterdi.

Düş Dergisi ailesi olarak, böyle zorlu günlerde desteğimizi göstermek ve umudumuzu kaybetmeden yarınlara birlikte bakabilmek için yanınızdayız. Dayanışma ruhumuzu ve geleceğe dair umudumuzu büyütmenin önemine inanıyoruz. Bu nedenle Umut sayımızı, hem kayıplarımızı anmak hem de dayanışma sürecine katkı sağlamak amacıyla hazırladık. Unutmayalım, birlikteyken her yarayı sarabiliriz.

Düş Dergisi Ailesi

KALP SARSINTISI

Soruyor insanlar merak ediyorlar
Gözleri doluyor önce
Tutup kendilerini ağlamıyorlar
Bir süre sessizlik
Ölüm sessizliği
Toparlayıp kendilerini devam ediyorlar
Mış mişli cümleler
Yeni sorular yeni cevaplar
Ve yine sessizlik
Şükür sessizliği
Kovmak için kafadan üzüntüyü
Yardım etmek ihtiyacı
Bir nevi rahatlatmak vicdanı
Teşekkür ediyorum usulca
Yine sessizlik
Çaresiz bir sessizlik
Geçmiş olsun dilekleri
Ve hoşça kalın

Samet Mutlu

GÖÇÜK ALTINDAKİ İNSANLIK

Bir suskunluk ki, bir arifin dilinden düşen hakikat.
Bir sessizlik ki, bin çığlıktan daha ağır.
Ve biz, o sessizliğin ortasında,
İnancımızı, umudumuzu, belki de fitratımızı kaybettik.
O gece, yıkılan yalnızca bir şehir değil, insanlığın kendisiydi.

Peki ya sonrası?

Sonrası alışkanlık oldu; zamanın akışında kaybolan her şey gibi.
Birbirini takip eden günler, “yarın”lar için bekleyen “bugün”ler...
O kadar alışmışız ki felaketlere, ne acı ne de kayıp yeni bir anlam taşıyor
artık.

Karanlık, içselleştirilmiş bir düşünceye, acı ise bir kavrama dönüşmüş
durumda.

Ve belki de acı, zamanla özdeşleşen bir suretimiz oldu; her an bizimle, her
an bizden bir parça.

Toprağı kutsal bildik, fakat üzerindeki canı göz ardı ettik.

İnsan, insana en büyük zulmü ederken, dağın çöküşünden daha sessizdi.
Oysa bu toprak, “emanet”ti bize.

Biz, emaneti betona boğduk; nefsimizle büyüttüğümüz şehirler, birbirine
yaslanamadan devrildi.

Ve şimdi o şehirlerin enkazında kalan yalnızca bedenler değil, insanlığın
unutulmuş bir suretiydi.

Filiz Sünar, Nuh Bahin,
Harun Lale ve Gül Meryem Akel

Affedilmeyeceğiz. Bu topraklar, bizi affetmez.
Affedilmeyelim de zaten.
Çünkü affedilmek, hatayı kabullenmeyi gerektirir.
Çünkü yıkım, sadece binaların değil, ruhların da çöküşüdür.
Yıkım, taşların değil, vicdanların da düşüşüdür;
Ve biz, kendi içimizdeki göçüğe düşenlerin ta kendisiyiz.

Yağmur Gümüş

Filiz Sümer, Nuh Şahin,
Harun Lale ve Gül Meryem Akel

ACIMI DUYAN VAR MI?

Ve üflenir sur artık, bugün kıyamet vakti.
Böyle miydi toprağın, cümle beşerle akdi?
Kırk parça arzım benim, gök semam lime lime.
Can kırıkları batar, kilitlemiş elime.
Ben sökmemiş şafağım, okunmamış ezanım.
Azrail öpücüğü, ben ateş-i suzanım.
Allah'ım düşlerimin, yüreğimin hali ne?
Toz kondurmazdı annem, saçlarımin teline.
Neredeyim niceyim, duvarların kasti ne?
Dağlar hiç yüklenir mi, günahsızın üstüne?
Ben o son hıçkırığım, duyulmamış ağıdım.
Şairini bekleyen, kapkara bir kâğıdım.
Şu kanlı gözyaşımı, görüp de doyan var mı?
Sesimi değil benim, acımı duyan var mı?

Zindanlardayım anne, yüreğimde kar benim.
Günahım yok ne garip, mahpusluğum var benim.
Ben bilmem ben anlamam, nerde ne fay kırıldı?
Ben de güneşim anne, ben de bir ay kırıldı.
Sinemde saplı durur, kirişler ve kolonlar.
Melekler geldi yine, ellerinde balonlar.
Hani nerde kardeşim, önce onu alsalar.
Kalbimin derununa, muştuları salsalar.
De ki düş gördün bana, bir silkele uyandır.
Senin o suskunluğun, ahvalimden beyandır.
Anlamadım insanı, neden hırsta ve şerde.
Vicdanı olmayanla, ödeşiriz mahşerde.
Ben siyahı sevmedim, gök mavi boyan var mı?
Sesimi değil benim, acımı duyan var mı?

Toprak anne- taş anne, saçlarımda toz anne.
Sıkıldım saklambaçtan, bu oyunu boz anne.
Sözüm yoktur kadere, olana alışalım.
Senin yurdunda anne, cennette buluşalım.
Enkazdayım cismimi, dizinde biri sallar.
Dirilecek on şehir, diye bitsin masallar.
Ben zilzalin sesiyim, o zilzalin kızıyım.
Hasretin harfleriyle alna düşen yazıyım
Üşüdüm seslen bana, sesine bürüneyim.
Ararsan göklerdeyim, guzum de görünüyüm
Sormayın beni bana, yurdunda ziyan var mı?
Sesimi değil benim, acımı duyan var mı?

İbrahim Şaşma

ACI YORULDU

Acı yoruldu diyor Serhan Asker; acının sürüp gittiğinin bir ifadesidir bu. 6 Şubat depremiyle içimizde kopan çığlığın yankısıdır.

Depremi Adana'da bizzat yaşayıp, kayıplara tanık olan biri olarak bu eseri konuşmak istiyorum sizlerle.

Sadece depremzedelerin yaşadıklarını anlatan bir kitap değil, aynı zamanda toplumsal bir sorgulamaya da kapı açıyor. Yetersizlikler, ihmalkârlıklar ve sorumsuzluklar da dile getiriliyor ve bu felaketin tekrarlanmaması amacıyla gerekli adımların atılması için bir çağrı yapıyor.

depreme.

Korkunç bir sarsıntıyla uyandık biz o gün. Durmak bitmeyen bir sarsıntı.

Evimiz sağlamış ki, kurtulduk. Ama ya diğerleri? Günlerce şehirde süregelen bir kıyamet. Yıkıntılar, çaresiz insanlar, soğuk, yağmur. Anlatmakla bitmez.

Okurken yiten tüm canları, acılı kalpleri; ailemden birisi gibi yürekten hissettim. Deprem günü de biliyordum ki yarınım, bugün gibi olmayacaktı.

Bu kitabı siyasetle meşgul olanlar, belediye başkanlığına adaylığını koymuş eski bakanlar, yöneticiler, mühendisler başta olmak üzere tüm Türkiye'nin okumasını isterdim. Bugün canımız yandıysa yarın yanmasın. Bugün ağladıysak yarın ağlamayalım.

İnsanın değil de acının yorulduğunu ben yeni öğrendim.

İncigül Bayten

AŞAĞIDAN YUKARIDAN YOLUN SONU GÖRÜNÜYOR

Daha otuzunda genç bir arkeolog ve edebiyat öğretmeni idi. Güzel hayalleri olan idealist bir öğretmen... Aynı zamanda öğrenciydi de. Çok sevdiği bölümünde, çok sevdiği hocalarının dizleri dibinde, vatanına ve milletine faydalı işler yapmanın hayaliyle yanıp tutuşan bir yüksek lisans öğrencisiydi. Bu güzel kız büyük umutlarla dönmüştü memleketine. Başına geleceklerden, yaşayacağı felaketlerden habersiz, hayatında yeni bir sayfa açmış ve her doğan güne umutla bakmaya başlamıştı. Bir okulda edebiyat öğretmeni olarak çalışıyor hem ailesini hem hocalarını hem de kendisini gururlandırıyor. Takvimler 4 Şubat 2023'ü gösterirken, sanki yaşanacak felaketler içine doğmuş, sanki ruhunda bir sıkıntı hissetmiş gibi yaptığı bir paylaşım kaldı geride: "Aşağıdan yukarıdan yolun sonu görünüyor..." Ve o kara gün gelmişti. Saatler 04.17 iken ilk sarsıntı hissedilmişti. Cumhuriyet tarihinin en büyük depremi yaşanıyor, insanlar korkudan ne yapacağını bilemiyor, yaşama umuduyla çırpınıyorlardı. Kahramanmaraş 04.17'de bir felaketler sahnesine bürünmüştü. En yeni binalar, en pahalı evler, en lüks siteler domino taşı gibi birer birer yıkılıyor, darmaduman oluyordu. Yeryüzü adeta bir mahşer alanına dönüşmüştü. O gece orada nasıl sabah oldu bilinmiyordu. Yeni doğan gün yeni bir umut demektir ve nihayet oraya da güneş doğdu. Ülkenin dört bir yanından yardımlar toplandı, insanlar yurttaşlarını kurtarmak için bölgeye gitti. En büyük enkazlardan biri de Palmiye Sitesi idi. Bu enkaz, bu depremde yüz elli kişinin kabri olmuştu. Arama kurtarma çalışmaları devam ediyor; hocaları, arkadaşları bu genç öğretmen için yardım çağrılarında bulunuyordu.

Bizim ülkemizde ihtimaller ile yaşanır ve ihmaller ile yaşam son bulurdu. Yine büyük ihmaller sonucu, bu genç öğretmenin de cansız bedenine ulaşılmış, herkesin yüzünü güldüren bu kız belki de hayatında ilk defa herkesi derin bir yasa boğmuş, sevenlerine gözyaşları döktürmüştü. Daha gencecikken sönen hayatlardan biri de bu genç öğretmen, Şerife GÜLER olmuştu.

Koskoca site iki saniye içinde yerle bir olmuştu. Sitenin yıkılan bloklarının belki de “yanlışlıkla” fay hattı üzerine geldiği söyleniyor, zaten öyle olmasa bile dayanmasının imkansız olduğu belirtiliyordu. “Yanlışlık”, yüz elli kişinin enkazlar arasında can vermesinin adı, “yanlışlık” olmuştu.

İhtimaller ve ihmaller ülkesi, suçlarını ve hatalarını kabul etmeyen, bunların sonuçlarıyla yüzleşemeyen, vicdan ve ahlak yoksunu insanlarla doluydu, yani bu meşhur sitenin müteahhidi gibi insanlarla. Bu ülkede arabalar pahalıydı, evler pahalıydı, yaşam pahalıydı. Ucuz olan tek şey hayattı. Orta halli bir araç almak için senelerce çalışmak gerekiyor, iki göz odalı bir ev için senelerce çalışmak üstüne bir de kredi çekmek gerekiyordu. Fakat sebep olunan canların bedelini ödemek için yirmi üç gün yeterli bir süre olarak görülmüştü. Bu sitenin müteahhidi, yirmi üç gün cezaevinde tutulduktan sonra tahliye edilmişti.

Ülkemizi ihmaller ülkesi haline getiren burada yaşayan namus ve ahlak yoksunu insanlar ve onların kötü amelleriydi. Burada yaşamak pamuk ipliklerine bağlıydı ve ne yazık ki bu iplerin kopması çok kolaydı. Geriye sadece yarım kalan hikâyeler, daha doğmamış canlar, annesiz babasız kalmış çocuklar, çocuklarını kaybeden anne babalar ve mahşere bırakılan buluşmalar kalmıştı. Şerife ise bugünlerde Kahramanmaraş'ın bir köyünde, gözleri gökyüzünde, üzerinde çiçeklerin bitmesini bekliyor, annesi ise biricik yavrusuna kavuşacağı günü. Aralarında yalnızca bir dünyacık mesafe bulunuyordu. Yazma sürecimde yardımını, görüşlerini ve desteğini esirgemeyen saygıdeğer danışman hocam Dr. Öğr. Üyesi Seda ÖZBEK'e bir teşekkürü borç bilirim.

VEDASIZ GIDISLER

Uykunun en tatlı yerinde,
Sıcak bedenlere dokundu
Kat kat tabutluklar.
Çığlıklar karıştı, çarptı duvarlara;
Soluksuz, nefessiz bıraktı.

Gülüşler soldu,
Gidişler vedasız.
Kırıldı demir ve beton,
Aldı içine, kesti solukları.
Ayırdı canı, cananından.

Bir buçuk dakika içinde
Diri diri gömüldü insanlık rant uğruna.
Para ve kâr,
Ayırdı çocukları anne babalardan;
Sevgiliyi sevgilinin kucağından.

Yarım kaldı genç kızların rüyası,
Ellerinin kınası daha solmadan.
Islak dudakları taş, toprak örttü.
Alamadı bebeğini bir anne kucağına,
Muştulayamadı babaya.

Umutlar, yıkıntılar altında taş arasında;
Cümleler yarım,
Sözcükler asıldı demirlere.
Beton altında insanlık!
Para ve kâra kurban edildi binlerce can.

Bu nasıl acı, bu nasıl figan!
Geçmeyen bir sancı saplandı
Göğsümün tam ortasına!..

*Asiye
Yaşargün*

UMUT: KARANLIKTA YANAN IŞIK

Umut, insanın en güçlü dayanağıdır. Zaman zaman yollar kapanır, gökyüzü kararır, içimizdeki ses bile susar. İşte tam o anlarda, umut sessizce devreye girer. Küçük bir kıvılcım gibi içimizde yanar, bazen fark etmesek de oradadır. Bir fidan toprağına düşerken ne olacağını bilmez. Yağmura muhtaç, rüzgâra karşı savunmasızdır. Ama toprağın derinlerinde, gözle görünmeyen bir güçle kök salar. İşte insanın umudu da böyledir. Her şey bitti sanarken bile, derinlerde bir yerde yeni bir başlangıç için köklenir.

Umut, büyük zaferlerin değil, küçük adımların gücüne inanır. Düşsek de, kaybolsak da, içimizde bir ses, "Devam et," der. Bazen bir çocuğun kahkahasında, bazen sabahın ilk ışığında, bazen de yağmur sonrası toprak kokusunda kendini gösterir.

Belki de umut, hayatın bize verdiği en değerli armağandır. Ne kadar zor olsa da, ne kadar uzun sürse de, gün gelir en karanlık gece bile aydınlanır. Çünkü güneş doğmayı, rüzgâr dinmeyi ve fidanlar yeşermeyi hiç unutmaz.

Şahin Öztürk

İHMAL FELAKETE ARALANAN BİR KAPIDIR

Maalesef yine bir ihmal ve yine bedeli insanlarla ödenen bir felaket ... Bolu Kartalkaya'daki Grand Hotel yangınında bir kez daha gördük ki çok önemli olup da önemsiz gördüğümüz küçük ayrıntıları ihmal etmek başka insanların canlarına mâl olabiliyor. Tıpkı 6 şubat depreminde olduğu gibi bunu bir kez daha acı bir şekilde tecrübe ettik. Duyarsız kaldığımız her şey sonuç olarak bize çok pahalıya mâl oldu. Bunu bir türlü anlayamadık.

Çok şaşılacak bir durum belki ama toplum olarak başımıza ne gelirse gelsin anlama çabasına girişmiyoruz. Ama şu noktaya dikkatinizi çekerim ki bir şey kendiliğinden ortaya çıkıveriyor: Her felakette ahlaklı ve dürüst insan faktörünün giderek ciddi bir şekilde azalması.

Toplum olarak nereye gidiyoruz? Ve ne için, nasıl yaşıyoruz? Bence her birimizin bu soruları kendine sorması gerekiyor. Devlet yetkililerinden tutun da toplumun en ücra köşelerine kadar ciddi bir zihinsel çürüme içerisindeyiz. Ayrıca düşünce alanımız da giderek daralmaktadır. Yani dile getirmek istediğim kendimizin iyiliği için olması gereken bir şeyi karşı taraf için de düşünmüyoruz. Zaten ihmalkârlığın baş müsebbibi de bu düşünce yapısıdır. Eğer bu zihniyetten kurtulmazsak bu ihmal silsilesi artarak devam edecek ve yeni felaketler doğuracaktır. Unutmayalım ki ihmal felakete aralanmış bir kapıdır.

Şenol Köşürgeli

UMUT VE ZELZELE

Aklım mı titriyor toprak mı?
Bu yıkılan düşüncelerim çılgınlık eşliğinde.
Nefes almak güç bu soğuk duvarda.
Ve her yer soğuk kokuyor, kar erimiyor.
Umutlu bir ârâfın kucağında bebeklerim.
Buğu buğu akıp giden tıfıl nabzım...

Ufak bir teması gözcüleyen kulaklar orada.
Mırıldanır gibi uyuşan bedenler...
Hava çok yalnız o gün, çok soğuk.
Ve bekleyiş sürüyor zihnin enkazında.
Tüm bakışlar titrek, nemli nemli.
Damarlar buz tutan bir umut nehri...

Z. Seha Deniz

TOPRAK

Ne de çabuk unutulur ölenin adı
Soğuk bir mezar taşına sığar
Yitip gidenlerin hatıraları
Sonu gelmeyen, acı haykırışlarda
Dilimizi yakar Tanrı'nın adı
Dilimiz susar, gözyaşımız konuşur
Yüzümüzde kalır duamızın feryadı.
Toprak titrer, biz düşeriz yeniden
Düşeriz zamanın gerisinde kalırız hep
Toprak yutar canımızı
Adımızı bilen son insan da ölür,
Kalmaz daha bizi tanıyan
Toprak yutar bizi,
Kimse sormaz hakkımızı.

İrem Demirci

İNSANLIK ENKAZ ALTINDA KALMADI

Takvim yaprakları 6 Şubat'ı gösteriyordu. Bir gün öncesine kadar dertsiz başımızı koyduğumuz yastıklardan, o gün korkuyla uyanmıştık. Yer yerinden oynamış, dilimize bile almak istemediğimiz o felaket gerçekleşmişti; deprem olmuştu o gün. Depremin yaşandığı bölgede olmadığımız için bir yandan şükrederken, orada kalanlar için bir o kadar üzülüyorduk. Büyük bir sınavdan geçiyorduk. Kimi sevdiklerini, kimi evini, kimi de hayallerini kaybetti o gün. O gece yavrusunun yanaklarını son kez öpenler, hayat hep böyle devam edecekmiş gibi birbirlerinin kalbini kıranlar, ertesi gün sevdiğiyle barışma hayalleri kuranlar ve birbirlerinin varlığına şükredenler vardı. Kapalı kapılar ardında kim bilir, bilmediğimiz ne mutluluklar ne acılar yaşanmıştı o gece... Hepsi bir enkazın altında gömülüp gitti.

Hayat bazen derslerimizi en acı olaylardan almamıza neden olur. Bazen de acımasız bir öğretmen gibi davranır; önce sınavını yapar, sonra dersini verir. O gün herkes kendince bir ders çıkarmıştı. Ancak bu karanlık günlerde birbirimize uzattığımız eller, umudun en güçlü kanıtı olmuştu. Farklı farklı yerlerde olsak da aynı gökyüzünün altında, tek bir acıyla birleşmiştik o gün.

Herkes bir şeyler yapmanın peşindeydi. Son zamanlarda sıkça duyduğumuz "insanlık öldü" söylemi var ya, o gün insanlığın ölmediğini, ne yazık ki binlerce ölüme şahitlik ederek öğrenmiştik. Tek yürek olmuştuk. Kimimiz dualarımızla, kimimiz enkaz çalışmalarına katılarak, kimimiz elindeki ekmeği paylaşarak, kimimiz de yiyecek ve su ihtiyaçlarıyla umut ışığı olmaya çalışıyordu.

Allah'tan ümit kesilmez derler ya, işte o gün bu sözün anlamını iliklerimize kadar hissediyorduk. Her bir kurtuluş hikâyesi, yeni bir ışık oluyordu hepimiz için. Günler sonra bile sağ çıkanlar, içimizde yeni umutlar doğuruyordu. Yüreğimizdeki enerji hiç bitmiyordu. Tek yürek halinde, hepimizin anası, hepimizin babası, hepimizin kardeşi, hepimizin arkadaşı kaybolmuş gibi mücadele ediyorduk. Her bir can, yeni bir umut doğuruyordu.

"Bu dünyada artık yaşanmaz" dediğimiz noktada, iyi insanlar varlıklarıyla umut oluyordu. Enkazdan birkaç metre ötede çocukları yalnız bırakmayan, onlarla tek yürek olan isimsiz kahramanlarla sokaklar yeniden şenlenir gibi oluyordu.

Aynı şehirde ya da başka bir şehirde, evini kaybedenlere kucak açan, onları süresiz misafir eden kahramanlar sayesinde dört duvar yeniden yuva sıcaklığına kavuşuyordu.

Kötü günlerin ardından güzel günler gelir mi? Kayıpların ardından hayat yeniden filizlenebilir mi? diye düşündük o zamanlar.

Ve gördük ki umut, en karanlık anlarda bile ışığını bulabiliyormuş.

O gün yıkıldık belki, ama yeniden ayağa kalkmasını da öğrendik. Ve anladık ki, yalnız acı çekmek zor, ama birlikte iyileşmek mümkün. Çünkü biz, birbirimize tutundukça yeniden doğan bir umut ülkesiyiz.

Ayşe Rümeysa Özdemir

UMUT FİDANLARI EKELİM KALBİMİZE

Keşke yıkılan sadece evler olsaydı... Kaç hayat yıkıldı. Kaç çocuk annesiz, babasız kaldı. Aileler yok oldu. Hayatta kalanlar, aylarca acı dolu cümlelerin öznesi oldu. 5 Şubat akşamı, ailesiyle yemek masasına oturan binlerce insan şimdi hayatta değil. O akşam son kez konuşuldu. O tabaktan son kez çorba içildi. O çay son kez demlendi. O dolap son kez açıldı. O ödev son kez yapıldı. O oyun son kez oynandı. O anne, son kez çocuğuna sarıldı.

Bu cümleleri yazarken gözyaşlarımı tutamıyorum. "İnsan hayatı bu kadar ucuz olmamalı " Maalesef bu kadar ucuz oldu. Binlerce insan, göçük altında öleceği dakikayı bekledi.

Evler yeniden yapılsa da; yeni bir yatak, oda, mutfak bu yaşananları unutturacak mı? Aynı insanlar, aynı şehirde, aynı mahallede, aynı köyde, aynı şekilde yaşayabilecekler mi? Hiçbirinin hayatı öncesi gibi olmayacak. Afet bölgelerinde yaşayan insanların kaderi böyle mi olacak? Göçler yaşanacak, anılar bavullara yerleşip yola çıkacak. Yolun sonu, belki aydınlık belki karanlık... Yerde kalanlar, hayatın hangi bölümüne başlayacak?

Depremden önce, depremden sonra...

Haberleri izledik. Yeri geldi üzüldük, sevindik, ağladık, umutlandık. Çok güzel şeyler de yapıldı, yapılıyor. Büyük bir kucaklaşma, yardımlaşma ve dayanışma çemberi içindeyiz. Dünyadaki duyarlılık seviyesini de görmezden gelemeyiz. Fakat bazı bedeller ağır ödenmeli. Toplum olarak ders çıkarmalı, tekrarını yaşamamak için mücadele vermeliyiz.

Evdeyim, hava oldukça soğuk. Sıcak çayımı içiyorum, hayattayım, ailemleyim, şükrediyorum, dua ediyorum. Yarınımı bilmiyorum, yaşayacaklarımı görmüyorum ama depremin bir doğal afet olduğunu ve yaşanacağını biliyorduk. Söylenenleri dinliyorduk ama duymak istemiyorduk. Çünkü gerçek kötüydü.

Bu soğuk kış günlerinde, prefabrik evlerde kalan insanlar için elimizden geleni yapmalıyız. Aklımızın bir köşesinde onlarla birlikte olmak, dua etmek, iyi şeyler dilemek ve düşünmek, umut etmek, ilahi gücün şifasına inanmak... Eksiklerimizi tamamlamak için bize kuvvet verecektir. Bizim çocuğumuz da o şekilde büyüyebilirdi. İnsanların vicdanına muhtaç, parasına minnet etmek zorunda kalabilirdi. Empati yapabildiğimiz sürece adil olabiliriz.

Bu günler geçecek, yaraların bir kısmı iyileşecek, bir kısmı iz kalacak. Hikayesini dinlediğimiz hayatlar kadar bilmediğimiz binlerce insan hayatı söz konusu. UMUT BELKİ DE GELECEK SATIRLARDA, CÜMLELERDE, SAYFALARDADIR. KAPATMAYIN GÖNLÜNÜZDEKİ KİTABI. Kalben dileğim, tüm afetzedelerin bundan sonra istedikleri şeylerin gerçekleşmesidir.

Dilşah Gül

ENKAZDAN SESLENİŐ

Bir gece yarısında kopan fırtınanın
Duyulmaz enkazındayım
Soğuk, açlık ve ölümün göz kırpışında
Gözyaşlarım ısıttı beni
Bir gece yarısı
Düşlerimi, anılarımı yazdığım günlüğümün
Son sayfasındaymışım, bilmeden
Anneciğimin üstümü örttüğü battaniyem
Kefenim oldu bir lahzada
Bu enkazın altında umutlarım
Taşların arasından sızan güneş ışığında
Babamın uzattığı yaralı ellerinde kaldı

En çok da hasret yaktı
Adı konmamış vedaların hasreti
Bilinmez vedalarla doludur Şubat
Oysa vedaların en güzeli
Son olduğunu bilmek değil midir?

Yusuf Can Berk

*Bir sonraki
sayıda
görüŖüncüye dek
umutla kalın...*

